

Joan Puigibert

Regidor de Cultura de la nova Girona

Josep M. Fonalleras

REBO L'ENCÀRREC DE PARLAR de la tasca editorial de Joan Puigibert com a regidor de Cultura que va ser de

l'Ajuntament de Girona, amb el benentès que durant els seus mandats al capdavant de l'àrea i com a responsable i/o impulsor, doncs, de bona part de les edicions del consistori en aquella època, la producció de llibres diguem-ne municipals es deu a la seva iniciativa. No seria capaç d'afirmar això de ningú sota cap circumstància, perquè sóc ben conscient que ningú no es pot atribuir pel fet de detenir un determinat càrrec el total de la feina que s'ha dut a terme, sense dubte, amb la col·laboració de tècnics especialistes i competents (i penso en aquest cas concret en Ramon Alberch o Pere Freixas). No sóc capaç a priori, doncs, d'assegurar que hi ha un abans i un després de Joan Puigibert en les publicacions de l'Ajuntament, com no sóc capaç de dir (perquè no estic en condicions d'analitzar-ho amb correcció) si hi va haver un abans i un després de Puigibert com a regidor de Cultura. Hauria estat més còmode per a mi parlar de la meua relació personal amb en Joan: del dia que, mentre jo treballava a l'arxiu (emmagatzemant lligalls i expedients urbanístics), en un

despatx ben a prop del seu, em va insinuar, d'acord amb en Ramon, la possibilitat de fer un llibre sobre el Teatre Municipal de Girona, de la meua candidesa en dir que sí, dels meus entrebancs i de la sang que va suar un escriptor ben poc «històric» a l'hora d'escriure un volum en què les dades, les consultes, les anades i vingudes segles amunt i segles avall, eren imprescindibles.

Sense adonar-me'n, però, acabo de fer referència a una iniciativa personal d'en Joan que m'ajuda a aclarir els dubtes que he fet públics al començament. ¿Som justos si personalitzem en un sol home l'empenta de tot un equip? ¿Podem ser capaços de parlar de les publicacions de l'era Puigibert sense faltar a la veritat? L'exemple més o menys íntim que he esmentat és probable que sigui la punta d'un iceberg que podríem palpar si fullegéssim el catàleg de les publicacions de l'Ajuntament de Girona en aquells vuit anys. Mentre en Joan va ser regidor es van començar a publicar (i no són exhaustiu) els catàlegs de les exposicions del Museu d'Història i de les Sales Municipals, les publicacions gratuïtes que permetien Conèixer Girona, una col·lecció de Fem Ciutat que posava èmfasi especial en la pedagogia, les coedicions amb la Diputació per als Quaderns d'Història de Girona i, entre d'altres, la continuació –de títols excepcionals– de les guies urbanes i de la col·lecció Història de Girona.

Això no vol dir res i vol dir molt. Vol dir que en Joan era especialment sensible a la necessitat d'anar omplint de contingut l'obligació que té l'Ajuntament d'una ciutat de fer possible que els ciutadans accedeixin als racons més obscurs o desconeguts dels seus edificis, dels seus avís, dels seus carrers, de les coses que van fer els seus avís; de la història, en definitiva. Ell, com a professional del ram (si se'm permet l'expressió), va tenir cura de reforçar aquest espai, amb iniciatives directes o amb el vistiplau a projectes d'altri.

Si repassem alguns dels títols que es van publicar mentre en Joan era regidor, serem capaços d'evocar una època en què hi havia moltes coses a dir i a fer saber, i podrem resseguir la petja de moltes de les pedres de toc de la Girona actual.

Que em perdonin els que no hi surten, però posats a fer una tria personal, jo em quedo, per exemple, amb les ullades exhaustives a la Girona medieval i al que es va intitular com «l'època dels genis». Amb el catàleg dels 20 anys de pintura d'en Narcís Comadira. Amb la recuperació explícita del llegat modernista i noucentista. Amb la revifalla de l'herència jueva, de la mà de Narcís-Jordi Aragó i de la voluminosa aportació bibliogràfica dirigida pel Dr. Romano. Amb els llibres que ens guiaven per la geografia d'escultures, jardins i poetes de la ciutat. Amb l'esplèndida radiografia dels quatre rius que va fer Jaume Fabre. Amb les anàlisis de les antigues Girones, a través dels mercats, els oficis, les fires i el diner.

Puigbert a la Devesa, amb la candidatura socialista a l'Ajuntament de Girona.

Me'n deixo uns quants, molts. En tots els que esmento i en tots els altres hi batega, tanmateix, l'esperit d'en Joan. Ell va ser una peça més del projecte que ens havia de recuperar la memòria i que ens havia de retornar una Girona habitable, culta, civilitzada. En Joan hi va contribuir amb decisió i coratge, amb el seu poderós pòsit intel·lectual, i això, francament, va ser un luxe per a la ciutat i per als ciutadans que hi van viure, que hi viuen i que hi viuran.

Josep M. Fonalleras és escriptor.

El regidor Puigbert saluda el príncep de Girona a la porta de l'Ajuntament de la ciutat.

EUGENIO